

prima instanță - (Judecătoria Bălți) D. Stănilă
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Albu, A. Toderaș, I. Talpa

ÎNCHEIERE

22 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Sveatoslav Moldovan
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul legal Aliona Rudnițchi în interesele copilului minor Ivan Rudnițchi,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Rudnițchi împotriva lui Ivan Rudnițchi privind rezoluțiunea contractului de donație,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Anatoli Rudnițchi, casată hotărârea Judecătoriei Bălți din 31 martie 2016 și pronunțată o nouă hotărâre prin care cererea de chemare în judecată a fost admisă,

c o n s t a t ă:

La 25 august 2015 Anatoli Rudnițchi a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Ivan Rudnițchi, solicitând rezoluțiunea contractului de donație nr. 15440 din 22 octombrie 2013, în legătură cu faptul că este invalid de gr. I din luna februarie 2015 și nu este în stare să-și asigure o întreținere corespunzătoare, cu repunerea părților contractante în situația inițială de până la încheierea contractului de donație.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 22 octombrie 2013 a donat terenul, casa, accesoriile și terenul pentru construcție cu nr. cadastrale 0300301.125, 0300301.125.01, 0300301.125.02, 0300301.125.03, 0300301.443, situate pe str. Orheiului, 10, mun. Bălți, fiului său minor Ivan Rudnițchi.

Menționează că aceste bunuri îi aparțineau încă din 1995, fiindu-i donate de către părinții săi.

Sușține că începând cu luna februarie 2015 a devenit invalid de gradul I, din cauza unei afecțiuni generale ce nu îi permite să vorbească normal, se mișcă cu ajutorul dispozitivului special pentru mers și necesită îngrijire din partea altor persoane.

Afirmă că este în imposibilitate de a-și îndeplini obligațiile de întreținere față de fiul său minor, dar și el necesită îngrijire din partea persoanelor terțe, iar din aceste motive consideră că contractul de donație menționat urmează a fi rezoluționat în baza art. 836 Cod civil.

Prin hotărârea Judecătoriei Bălți din 31 martie 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Rudnițchi împotriva lui Ivan Rudnițchi privind rezoluțiunea contractului de donație nr. 15440 din 22 octombrie 2013, în legătură cu starea de nevoie a donatorului Anatoli Rudnițchi.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 05 aprilie 2016 Anatoli Rudnițchi a contestat-o cu apel.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016 s-a admis apelul declarat de Anatoli Rudnițchi.

S-a casat hotărârea Judecătorei Bălți din 31 martie 2016 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care:

S-a admis cererea de chemare în judecată depusă de Anatoli Rudnițchi împotriva lui Ivan Rudnițchi privind rezoluțiunea contractului de donație în legătură cu starea de nevoie.

S-a rezoluționat contractul de donație nr. 15440 din 22 octombrie 2013, a bunurilor imobile cu nr. cadastrale 0300301.125, 0300301.125.01, 0300301.125.02, 0300301.125.03, 0300301.443, situate pe str. Orheiului, 10, mun. Bălți.

La 20 decembrie 2016, reprezentantul legal Aliona Rudnițchi în interesele copilului minor Ivan Rudnițchi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 11 octombrie 2016 și menținerea hotărârii Judecătorei Bălți din 31 martie 2016.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel, pe care o consideră neîntemeiată și pasibilă de a fi casată deoarece instanța de apel nu a dat o apreciere justă, corectă și imparțială probelor administrate în instanța de fond.

În acest sens, Aliona Rudnițchi invocă că, decizia contestată poartă un caracter unilateral, întrucât instanța a dat apreciere incorectă probelor prezente la caz, nu a luat în considerație și neîntemeiat a apreciat din punct de vedere critic probele prezentate instanței de fond.

Susține că, instanța de apel nu a luat în considerație faptul că intimatul, prin culpa sa gravă, a contribuit la agravarea situației sale, ce se dovedește prin extrasul istoriei maladiei. Totodată, comportamentul abuziv al intimatului față de copilul să-u minor - invalid, și față de ea, a contribuit la aceia ca ei să părăsească domiciliul.

Consideră, că instanța de apel incorect a dat aprecierea art. 836 alin. (1) Cod civil. Astfel, starea de nevoie determină rezoluțiunea contractului de donație numai dacă a intervenit de la sine, fără ca donatorul să și-o fi provocat în mod intenționat sau prin culpă gravă.

În acest sens, reține că în instanța de fond au fost prezentate suficiente probe care au demonstrat că starea sa de nevoie a fost provocată în mod intenționat prin culpa gravă a intimatului, care cade sub incidența prevederilor art. 836 alin. (2) Cod civil.

La fel, menționează că instanța de apel nu sa expus asupra necesității de a rezoluționa contractul de donație, care a fost încheiat între tată și copilul său minor - invalid, și unde va locui copil.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei recurate, expediată în adresa participanților la proces la 02 noiembrie 2016 (f.d. 170), a fost recepționată de recurent la 15 noiembrie 2016 (f.d. 174), în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Aliona Rudnițchi în interesele copilului minor Ivan Rudnițchi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Aliona Rudnițchi în interesele copilului minor Ivan Rudnițchi se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Sveatoslav Moldovan

Dumitru Mardari